

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af
Citation: POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 395. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
[https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-
idm140529612264528/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612264528/facsimile.pdf) (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

delig erklærede hun, at hun underkastede sig sin Faders Villie, og ilede, ledsaget af en tro Tiener, tilbage til det Indre af Rusland, hvorfra hun var kommen.

Da Casimir vendte tilbage, var Emilie allerede borte. Han kom aldeles ud af sig selv ved at høre hendes Flugt, han græd, som et Barn, forbandede sine Slægtninge, og svor, at han langt hellere vilde opgive baade dem og sit Fædreland, end han vilde opgive et eneste Haar paa Emilies Hoved. Da Czernim kort efter et Øieblik var fraværende, kastede Casimir sig paa sin Hest og red bort.

Hvor han red hen, vidste Czernim i Begyndelsen ikke, først nogen Tid efter modtog han i et Brev den Efterretning, at man havde seet Casimir i Constantins Hær.

Fra det Øieblik, Adalbert igien havde funden Ro efter Leontines Bortførelse, syntes det, ligesom en højere Kraft bemægtigede sig hans Siæl, han tvivlede nu ikke længere paa Udfaldet af det store Foretagende, han anvendte Dagen til krigerske Øvelser, og om Aftenen læste han i militaire Skrifter, og søgte at erhverve sig de Kundskaber, der manglede ham. Dette var hans eneste Trøst i Leontines Fraværelse, og i det han saaledes bestandig handlede for det, fik Navnet Fædreland ogsaa for ham den høie Betydning, som det har for alle hans ædlere Landsmænd.

Af en lignende Iver besælede og Bonaventura, der nu blev Adalberts kæreteste Ven. Begge meldte sig til Tjeneste i Hæren som Frivillige.

Sex Uger vare nu forsvundne siden Leontines Bortførelse, og endnu hørte man Intet om hende. Adalbert og Bonaventura sukkede tidt derover, men

Haabet i deres Inderste forlod dem dog, under deres alvorlige Bestræbelser, intet Øieblik.

Imidlertid nærmede den russiske Hær sig allerede til Polen, uden at de militaire Poster paa Grændserne endnu vare besatte af polske Tropper. Da Adalbert omtalte dette til Bonaventura, svarede denne: »Ligegodt! vi ville dog seire og tage hine Poster tilbage igjen, selv om Russerne nu besætte dem.« — »Skulde det ogsaa lykkes, saa vil det dog koste mange kiække Krigeres Liv,« svarede Adalbert.

Virkelig vare der Mange, der tænkte som Adalbert, og Flere dadlede bittert den Høistcommanderende, Andre derimod forsvarede ham saa heftigt, at man allerede her mærkede Spiren til den Adspaltelse og Uenighed, der siden sønderrev det ulykkelige Polen.

Beständig gav dog endnu Folket Beviser paa den høieste Begeistring, man saa Skarer af Bønder, der med flyvende Faner og med Musik nærmede sig til Byen, for at vie sig til Fædrelandets Tieneste; næsten alle gyldne Smykker bleve nedlagte paa Fædrelandets Alter, Mangfoldige, og deriblandt Bonaventura og Czernim, offrede den største Deel af deres Eiendomme til deres Land, og Penge strømmede ind til Hovedstaden fra alle Kongerigets Kanter; selv Oldinge, Qvinder og Børn arbejdede med paa Volden, og Alle, som kunde bære Vaaben, øvede sig deri.

Strax efter at Russerne vare indrykkede i Polen, da Adalbert netop havde faaet Marschordre til den næste Morgen, traadte Bonaventura heftig ind i hans Værelse. — »Hvad er det?« spurgte Adalbert, »ere der komne nye Efterretninger om Fiendens Bevægelser?« —

»Deraf veed jeg intet,« svarede Bonaventura, »men jeg bringer en anden Efterretning, der vil glæde dig:

Fædrelandet har faaet et af sine troeste Børn tilbage, min Søster Leontine er kommen hjem igjen.»

Adalbert sprang heftig op ved disse Ord. »Jeg haaber dog, du skuffer mig ikke, Bonaventura!« raabte han. — »Sagen har sin Rigtighed, kom selv og see og hør!« svarede denne.

Bonaventura førte nu Adalbert til en Venindes Huus, hvor Leontine kom dem i Møde, noget udmattet af Reisen, men dog funkede endnu hendes Øine med Begeistringens Ild.

Adalberts Henrykkelse kunne vi ikke beskrive, lang Tid gik hen med afbrudte Spørgsmaal, hvorpaa fulgte ligesaa korte Svar, og først efter flere Timer gav Leontine en sammentrængt Fortælling af sine Hændelser i følgende Ord:

ET OG TYVENDE CAPITEL.

Bortførelsen.

Zeltner havde allerede længe den Plan, naar Pater Vincents Indflydelse var tilintetgjort, at hevne sig for det Afslag, han havde faaet; denne Plan opgav han ikke, fordi vi havde grebet til Vaaben i Warschau, tvertimod ansaae han det nu for nødvendigt ufortøvet at udføre den. Han aftalte da Sagen med tre af de Mænd, der pleie at bortføre Statsfanger, selv skiulte han sig i en eensom Hytte nogle Mile fra Krakau; her samlede han sine Forbundne om sig, og udsendte dem hver Dag i de Skove, der omgive Starostens Slot, for at udspiede det beleilige Øieblik.

Adalbert havde en Eftermiddag lovet at ledsage mig paa en Ridetour, men da han ikke kom, blev jeg